

**Threnodia. In obitum pium
Svecislicet luctuosissimum.
Serenissimæ & potenti...**

Carolus Johannis

82 Aa 13/1 7

THRENODIA.

In obitu n. p. m. Svecis licet luctuosissimum.

Serenissima & potentissima REGINA ac Dominæ, Domine

CHRISTINÆ,

Dei Gratia, Svecorum, Gothorum, Vandalorum, Finnicorum, Carelorum, Lapporum, Cajanorum, Estorum, & Livonorum,

REGINÆ,

Hollatice & Schlesvegie ducissæ, viduæ;

Quæ vera cognitione in Domino ex hac miseriarum arce Nicopiana Anno 1625. 8. Decemb. placide migravit, cujus funus in Cathedr. alt. Templo Sregnes. decem regni p. m. d. Anno sequenti videlicet 1626. Maji terra-gremio mandatum est ubi in enarrabilem illam festivitatem, quam in ipsa conjunctione anima & Corporis Dominus omnibus p. s. daturus est præsolatur.

ODE I. Dicol. Distroph.

CHRISTINÆ tumulum spatians hic cerne viator
Heu Gothica & Sveonum
REGINÆ, quondam fuerat qua regia consors
Belligeri CAROLI:
Iam monitus, vario nostra discrimine sortis
Rebus et in Physicis
Sic semel discas qua sit constantia: Nonne
Vertitur atq. rota?
Tertis (proch dolor) est CHRISTINA ampliss. mærens
Funere raptâ cadens.
In terrenis nil est (Heu) dirabile rebus:
Spicula nemo fugit
Nunc mortis: Dum CHRISTINAM inevitabile fati
Sustulit ante diem:
Ægrâ mærentes querulos (Heu) mente dolores
Fundimus. Interea
RECTI servantissima quod, super athera nota:
Sic pietatis amans
Gaudere ingenuis Castum & servare cubile
Autonitè studuit
Innumeris pariter (at pauperibus quoq. largam
Ferre solebat opem,
NANIA CHRISTINÆ lugens præconia n. n. fert
Inchyra concipere.
Spiritus illius placide inter sicco Phalanges
Nunc ouat atheras,
MARMOR elangentes ad tubas nubibus altis
Languida membra tegit.

Admodum tumultuario calamo condolentia grætia
aurea constituta & conscripta à
CAROLO 10. H. Sudermannâ - LINDIO.

ODE II. Elegiaca

Quid sumus, ab homines? qua spe consistere firmum
Rebus in humanis posse putamus opus?
Nihil stabile est, nil perpetuum, ceteriq. rotas
Turbinis mors hominum versat acerba vices.
Occubuit Sveonum (heu) mater, regni pia nutrix
Musarum fœditrix, fida columna piis,
O quam non homines modo, Sed quoq. sensibus orba
Luctifonis mæstis stentq. gemuntque modis.
Ipsamet ab rerum genitrix Natura videtur
Immutata suas, hac moriente, vices
Musa Regina postquam morientia tetra
Lumina viderunt nocte repente premi
Pro versu gemitus, lachrymas pro carmine fundunt
In gemitu carmen, versus in lachrymas,
Tu quoq. Phæbe tegens pullo velamine frontem
Plus Atropon mæres arte valere tua.
Præ vel quis luget Sveonum gens incolæ, matrem
Que cernit mortem surripuisse suam.
Pupilli, vidua, vulgus, verbiq. ministri
Ac orbis totus Carmina mæsta canit.
Carmina mæsta canit tumulto dum conditur atro
Que innumeros annos vivere digna fuit
Cuius & insignes laudes & dona referre
Immensum pelagus velle meare foret.
Quid miris opus est? laudes & dona loquuntur
Infantem ignarum me reticere decet
Nec plus præ lachrymis: possum nec lissidos undas
Haurire, in lachrymas fons Heliconis abis.

Animo moesto & calamo tenui concinnata
ab

ERICO MATTHIÆ FORTHELIO B.

